

O pomenu postnega časa

S pepelnično sredo se začneja štiridesetdnevno postno popotovanje, ki nas bo pripeljalo k svetemu tridnevju, spominu Gospodovega trpljenja, smrti in vstajenja, kar je središče skrivnosti našega odrešenja. To je primeren čas, v katerem Cerkev vabi kristjane, naj se živo zavedo Kristusovega odrešilnega dejanja in zažive globino svojega krsta. V tem bogoslužnem času se Božje ljudstvo že od prvih časov dalje hrani z obiljem Božje besede, da bi si utrdilo vero, ko se sprehodi skozi vso zgodovino stvarjenja in odrešenja.

V svojem štiridesetdnevem trajanju ima post brez dvoma oznanilno moč. Hoče namreč priklicati v spomin nekatere dogodke, ki so zaznamovali življenje in zgodovino starega Izraela in nam jih predlaga kot pravilo: pomislimo na primer na štirideset dni vesoljnega potopa, ki pripeljejo v sklenitev zaveze med Bogom in Noetom in s tem z vsem človeštvom; na štirideset dni Mojzesovega bivanja na gori Sinaj, ki mu je sledil dar plošč Postave. Postni čas nas še posebej vabi, da bi s Kristusom podoživeli štirideset dni, ki jih je prebil v postu in molitvi v puščavi, preden se je lotil svojega javnega poslanstva. Tudi mi začenjamo na pepelnično sredo pot razmišljanja in molitve z vsemi kristjani sveta, da bi se v duhu usmerili h Kalvariji v premišljevanju temeljnih resnic vere. Tako se bomo pripravili, da bi po skrivnosti križa občutili veselje vstajenja velike noči.

Na pepelnično sredo se uresničuje po cerkvah simbolični obred: posipanje s pepelom. Ta obred spremljata dva molitvena obrazca, ki vsebujeta poziv, naj spoznamo, da smo grešniki in se vrnemo k Bogu. Prvi obrazec pravi: »Pomni, človek, da si prah in da se v prah povrneš« (prim. 1Mz 3,19). Te besede iz Prve Mojzesove knjige spominjajo na človekovo minljivost, ki je postavljena pod znamenje propadanja in omejitev ter nas spodbujajo, naj polagamo vse upanje samo v Boga. Drugi obrazec se naslanja na besede, ki jih je Jezus izrekel v začetku svojega popotniškega poslanstva: »Spreobrnite se in verujte evangeliju« (Mr 1,15). To je povabilo, naj bi kot temelj osebne in skupne prenovitve postavili tesno in zaupljivo pripadnost evangeliju. Kristjanovo življenje je življenje vere, ki temelji na Božji besedi in se z njo hrani. V preizkušnjah življenja in v vsaki skušnjavi je skrivnost zmage v tem, da prisluhnemo Besedi resnice in odločno zavrnamo laž in zlo. To je resničen in osrednji program postnega časa: poslušati besedo resnice, živeti, govoriti in delati po resnici, odklanjati laž, ki zastruplja človeštvo in prinaša vse zlo. Zato je v teh štiridesetih dneh nujno ponovno prisluhniti evangeliju,

Gospodovi besedi, besedi resnice, da bi se v vsakem kristjanu, v vsakomer od nas utrdila zavest resnice, ki nam jo je on daroval, ki nam je darovana, da bi jo živeli in o njej pričali. Postni čas nas s tem vabi, da bi pustili Božji besedi, naj prodre v naše življenje in bi tako spoznali temeljno resnico: kaj smo, od kod prihajamo, kam moramo iti, po kateri cesti stopati v življenju. Postni čas nam daje spokorno in bogoslužno usmeritev, ki nam pomaga odpreti oči in videti svojo šibkost, s tem pa odpira srce Kristusovi usmiljeni ljubezni.

Štiridesetdnevno postno popotovanje nas približuje Bogu in nam daje gledati svoje brate in njihove potrebe z novimi očmi. Kdor začne gledati Boga, gledati Kristusov obraz, vidi z drugačnimi očmi tudi brata, odkrije brata, njegovo dobro, njegovo slabo, njegove potrebe. Zato je postni čas kot čas poslušanja resnice primeren čas za spreobrnitev k ljubezni, zakaj najgloblja resnica, Božja resnica, je istočasno ljubezen. Če se spreobrnemo k Božji resnici, se moramo nujno spreobrniti k ljubezni. K ljubezni, ki zna posnemati Gospodov odnos sočutja in usmiljenja: »Ko je Jezus videl množice, so se mu zasmilile« (Mt 9,36). Cerkev se zaveda svojega poslanstva v svetu, zato ne neha oznanjati Kristusove usmiljene ljubezni, ki neprestano obrača svoj sočutni pogled na ljudstva vsakega časa. Pred strašnimi izzivi revščine tako velikega dela človeštva, nas brezbržnost in zaprtost v lastno sebičnost postavljajo v neopravičljivo nasprotje s "Kristusovim pogledom". Post in miloščina, ki ju skupaj z molitvijo Cerkev še posebej predlaga v postnem času, so prava priložnost, da se priličimo temu "pogledu", pogledu Kristusa, in da gledamo sebe, človeštvo in druge s tem njegovim pogledom. S tem duhom vstopimo v spokorno in molitve polno ozračje postnega časa, ki je čas ljubezni do brata.

Naj bodo to dnevi razmišljanja in vztrajne molitve, v katerih se pustimo voditi Božji besedi, ki nam jo bogoslužje nudi v obilici. Post naj bo tudi poleg posta v jedi tudi čas pokore in čuječnosti nad nami samimi, saj smo prepričani, da se borba proti grehu nikdar ne zaključi, saj je skušnjava vsakdanja resničnost, krhkost in šibkost pa vsi izkušamo.

Postni čas naj bo preko miloščine tudi čas dobrih del za druge, priložnost za odkrito delitev prejetih dobrin z brati in pozornosti do najrevnejših in najbolj zapuščenih.

Na tem spokornem popotovanju naj nas spremlja Marija, Odrešenikova Mati, ki je učiteljica poslušanja in zvestega zaupanja Bogu. Presveta Devica naj nam pomaga priti očiščeni in obnovljeni v razumu in duhu k obhajanju velike skrivnosti

Kristusove velike noči.